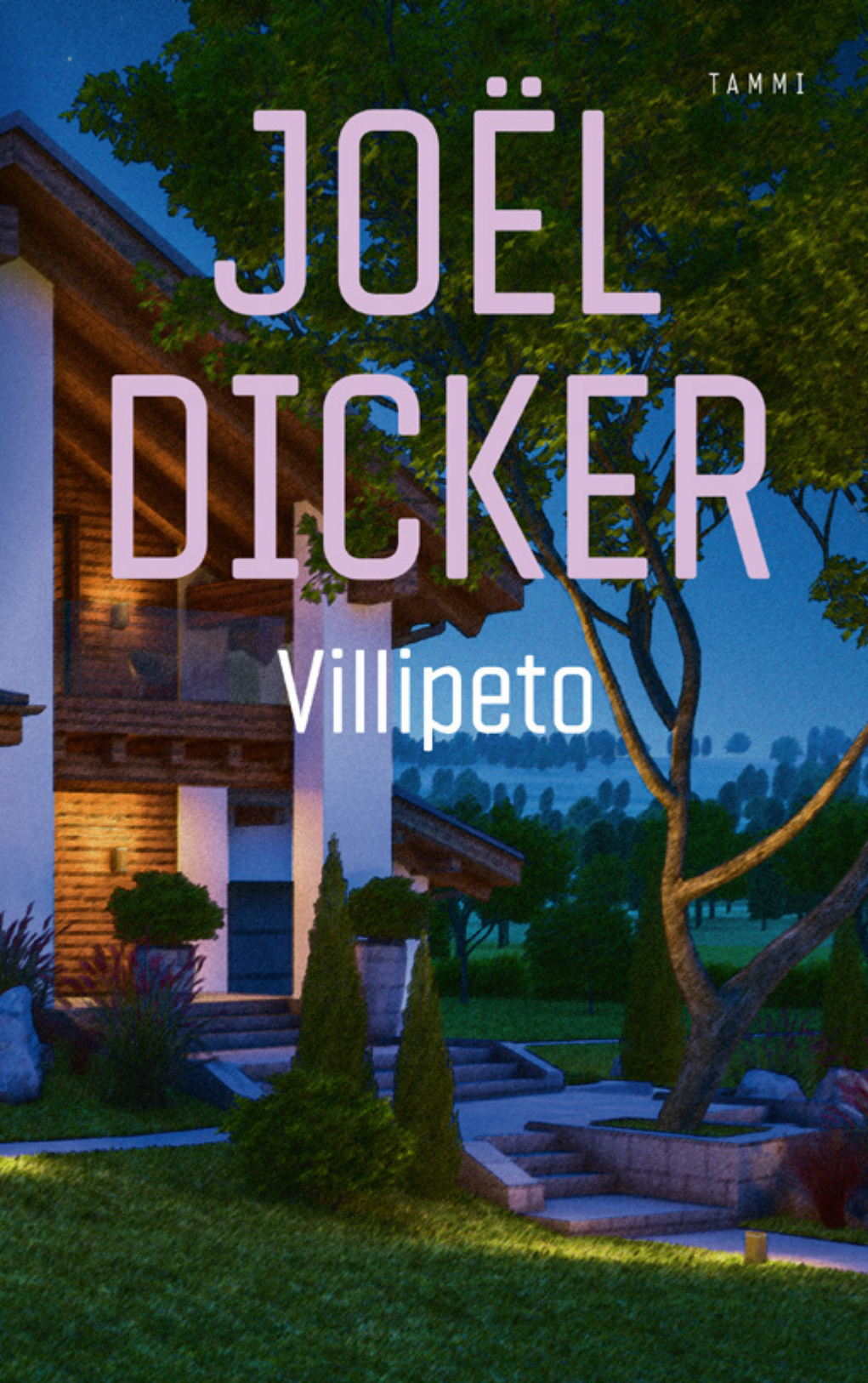

TAMMI

JOËL DICKER

Villipeto

JOËL DICKER:

Totuus Harry Quebertin tapauksesta (2012, suom. 2014)

Baltimoren sukuhaaran tragedia (2015, suom. 2016)

Stephanie Mailerin katoaminen (2018, suom. 2019)

Huoneen 622 arvoitus (2020, suom. 2021)

Alaska Sandersin tapaus (2022, suom. 2023)

Villipeto (2024, suom. 2025)

JOËL DICKER

VILLIPETO

Suomentanut Kira Poutanen

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ranskankielinen alkuteos *Un animal sauvage* ilmestyi Sveitsissä vuonna 2024.

Copyright © Joël Dicker, 2024

Suomenkielinen laitos © Kira Poutanen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-6628-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

TIEDOSSA OLEVAT SEIKAT

2. heinäkuuta 2022 Genevessä nousi otsikoihin suuri ryöstö.
Tämä kirja kertoo tuon ryöstön tarinan.

PROLOGI

Ryöstöpäivä

Lauantai 2. heinäkuuta 2022

Kello 9.30.

Kaksi ryöstäjää oli juuri astunut jalokiviliikkeeseen kahdesta eri sisäänkäynnistä.

Toinen varkaista tuli myymälään pääsisäänkäynnin kautta kuin kuka tahansa tavallinen asiakas. Hän oli pukeutunut tyylikkäästi, ja vartija päästi hänet mukisematta sisään. Hänen lippalakkinsa ja aurinkolasinsakin tuntuivat heinäkuussa aivan asiaankuuluvilta.

Toisella taas oli päässään kommandopipo, ja hän uhkasi myyjää katkaistulla haulikolla niin, että tämän oli pakko avata takaovi.

Kaikki oli suunniteltu tarkasti etukäteen: varkaat tunsivat liikkeen pohjapiirustuksen ja henkilökunnan aikataulut.

Kommandopipopäinen ryöstäjä jätti jalokiviliikkeen myyjän sidottuna takahuoneeseen ja siirtyi rikostoverinsa luokse myymälän puolelle. Heti kun lippalakkipäinen ryöstäjä näki takahuoneesta tulevan toverinsa, hän veti revolverin vyöltään ja huusi: – Tämä on ryöstö, alkää liikkuko! Sen jälkeen hän otti taskustaan sekuntikellon ja käynnisti sen.

Heillä oli tarkkaan ottaen seitsemän minuuttia aikaa.

ENSIMMÄINEN OSA

Syntymäpäivää edeltävät päivät

LUKU 1

Kaksikymmentä päivää ennen ryöstöä

➔ **SUNNUNTAI 12. KESÄKUUTA 2022**

MAANANTAI 13. KESÄKUUTA

TIISTAI 14. KESÄKUUTA

KESKIVIIKKO 15. KESÄKUUTA

TORSTAI 16. KESÄKUUTA

PERJANTAI 17. KESÄKUUTA

LAUANTAI 18. KESÄKUUTA

(VIIKONLOPPU SAINT-TROPEZ'SSA)

SUNNUNTAI 19. KESÄKUUTA

(VIIKONLOPPU SAINT-TROPEZ'SSA)

MAANANTAI 20. KESÄKUUTA

(SOPHIEN SYNTYMÄPÄIVÄ)

Talo oli moderni. Se oli iso, tasakattoinen lasikuutio, joka seiso i keskellä virheettömän siistiä puutarhaa. Pihalla oli laaja terassi sekä ylellinen uima-allas. Tonttia ympäröi metsä. Paikka oli kuin keidas, kuin pieni, muiden katseilta piilossa pysyvä salainen paratiisi, jonne pääsi vain yksityistietä pitkin. Myös talon asukkaat olivat kuin suoraan unelmista: Arpad ja Sophie Braun olivat ihanteellinen pariskunta ja kahden ihastuttavan lapsen onnelliset vanhemmat.

Sophie avasi silmänsä tasan kello kuusi. Hän oli jo jonkin aikaa alkanut herätä joka aamu samaan aikaan. Sophien mies Arpad nukkui edelleen sikeästi. Oli sunnuntai, ja Sophie olisi halunnut nukkua pidempään. Hän pyöri hetken sängyssä, mutta ei saanut enää unta. Lopulta hän nousi hiljaa ylös. Hän veti aamutakin ylleen ja meni alakerran keittiöön keittämään kahvia. Viikon kuluttua Sophie täyttäisi 40 vuotta, eikä hän koskaan ollut ollut yhtä kaunis.

Metsän reunasta näki selvästi sisään lasikuutiomaiseen taloon. Puunrungon takana istui kyyryssä mies, joka tiesi, että tummissa urheiluvaatteissaan häntä oli mahdoton erottaa. Mies tuijotti silmä kovana keittiön ikkunassa seisovaa Sophieta.

Sophie seisoi ikkunan ääressä kahvi kädessä. Hän katseli metsän reunaa ja puutarhan laitaa. Niin hän teki joka aamu. Hän ihaili omaa pientä valtakuntaansa aavistamatta lainkaan, että häntä vakoiltiin.

Samaan aikaan Geneven keskustassa, muutaman kilometrin päässä Braunien talosta, harmaa Peugeot ajoi pitkin autiota katuja. Siinä oli ranskalaiset rekisterikilvet. Aamun kajossa auton kuljettajaa oli mahdoton erottaa tuulilasin läpi. Poliisi-partio kiinnitti huomionsa autoon, ja siniset hälytysvalot alkoivat välkkyä kerrostalojen seinillä. Poliisit tarkistivat kuljettajan ja ajoneuvon paperit. Kaikki tuntui olevan kunnossa. Yksi poliiseista kysyi, miksi kuljettaja oli tullut Geneveen. ”Tulin tapaamaan sukulaisia”, kuljettaja vastasi. Poliisit näyttivät tyytyvän vastaukseen ja jatkoivat matkaa. Kuljettaja onnitteli mielessään itseään siitä, että oli ostanut käytetyn Peugeotinsa hyvään hintaan ja ennen kaikkea laillisesti. Se oli paras tapa olla herättämättä liikaa huomiota.

Sophie katseli edelleen ikkunasta puutarhaansa. Hän oli joskus nähnyt ketun juoksevan nurmikon poikki. Kerran jopa peuran. Sophie rakasti taloaan, jonka oli ostanut miehensä kanssa vuosi sitten. Sitä ennen he olivat asuneet kerrostaloasunnossa Champelin kaupunginosassa Geneven keskustassa. He olivat jo jonkin aikaa unelmoineet omasta talosta, jossa olisi myös oma piha lapsia varten. Asuntojen hintojen noustua he myivät lopulta asuntonsa komealla voitolla ja alkoivat etsiä taloa. Kun Sophie ja Arpad tulivat katsomaan tätä arkkitehdin suunnittelemaa huvilaa, joka sijaitsi arvostetussa Colognyn kunnassa, he eivät epäröineet hetkeäkään. Täällä he saivat herätä joka aamu ihastuttavassa talossa vain neljän kilometrin päässä Geneven keskustasta,

missä he molemmat työskentelivät. Maailmasta toiseen pääsi ajamalla vain pari pysäkkiä bussilla, 12 minuuttia autolla tai hipsterityyliin viisitoista minuuttia sähköpyörällä.

Vesakossa piileskelevä mies tarkkaili nyt Sophieta pienillä sotilaskiikareilla. Hän katseli Sophien lyhyen aamutakin alta pilkottavaa hoikkaa vartaloa ja jäi katselemaan reiden yläosassa näkyvää pantteritatuointia.

Miehen koira odotti kärsivällisesti isäntäänsä muutaman kymmenen metrin päässä puuhun sidottuna. Se makasi lehtien seassa ja näytti tottuneen tähän jo viikkojen ajan toistuneeseen ohjelmanumeroon. Mies tuli metsään joka aamu. Hän asettui aamun kajossa piilopaikkaansa ja tarkkaili Sophieta lasiseinien läpi. Brauneilla oli tapana nukkua ikkunaluukut auki, ja siksi mies näki kaiken: hän näki Sophien nousevan, menevän keittiöön, keittävän kahvia ja juovan sitä sitten ikkunan edessä. Sophie oli hänestä valtavan kiehtova. Itse asiassa Sophiesta oli tullut hänelle todellinen pakko-mielle. Päänäpintymä.

Sophie oli nyt juonut kahvinsa loppuun ja palasi yläkerran makuuhuoneeseen. Hän riisui aamutakkinsa ja pujahti vuoteeseen, jossa hänen miehensä yhä nukkui.

Metsässä piileskelevä mies katseli heitä kateellisena. Pian hän kuitenkin heräsi haaveistaan. Hänen oli pakko lähteä, jotta hän ehtisi kotiin ennen kuin Karine ja lapset heräisivät.

Mies irrotti koiransa ja lähti matkaan samalla tavoin kuin hän oli tullutkin: juosten. Hän juoksi ensin metsätietä pitkin, saapui sitten päätielle ja siitä nopeasti Cologнын kylään. Sieltä hän jatkoi matkaansa pienelle rivitaloalueelle. Se oli ryhmä täysin samannäköisiä taloja, jotka olivat osa keskiluokkaisille

perheille suunnattua edullista rakennusprojektia, joka oli herättänyt paljon kohua tyylikkäällä, luksushuviloihin keskittyneellä asuinalueella.

Sisään tullessaan hän kuuli vaimonsa huutavan:

– Greg, sinäkö siellä?

Greg näki vaimonsa olohuoneessa lukemassa ja juomassa teetä. Lapset nukkuivat vielä.

– Joko olet hereillä, kulta? Greg kysyi teennäisen välinpitämättömästi.

– Kuulin, kun nousit, enkä saanut enää unen päästä kiinni.

– En halunnut herättää sinua. Kävin koiran kanssa lenkillä.

Gregin mieli pyöri edelleen Sophiessa. Hän istuutui sohvalle ja painautui kiinni vaimoonsa, mutta Karine ei ollut lainkaan sillä tuulella.

– Älä viitsi, Greg, lapset heräävät. Kerrankin saan lukea rauhassa.

Greg kiipesi masentuneena yläkertaan ja meni suihkuun makuuhuoneen viereiseen kylpyhuoneeseen. Hän viipyi lämpimän veden alla pitkään. Jos joku saisi tietää hänen aamuretkistään, ne voisivat kostautua hänelle. Hän saattaisi menettää työpaikkansa. Karine jättäisi hänet. Greg häpesi itseään ja sitä, että tirkisteli Sophieta salaa. Hän ei kuitenkaan voinut itselleen mitään. Juuri se oli hänen ongelmansa.

Ihastus Sophieen oli alkanut kuukausi sitten Braunien luona järjestetyissä juhlissa. Siitä illasta lähtien Greg ei enää ollut ollut oma itsensä.

*

Kuukautta aiemmin.

Lauantai 14. toukokuuta 2022.

Greg ja Karine olisivat voineet tulla juhliin kävellen, mutta huonon sään takia he päättivät tulla autolla. Matka kesti juuri ja juuri kolme minuuttia. He ajoivat Route de Capitea pitkin ja kääntyivät sitten navigaattorin ohjeiden mukaisesti pienelle metsän poikki kulkevalle yksityistielle, joka johti Braunien talolle.

– Hassua, Greg sanoi kaartaessaan tielle. – Käyn usein koiran kanssa lenkillä täällä, mutten tiennyt, että tien päässä on talo.

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun Greg ja Karine menivät Braunien luokse kylään. Juhlat järjestettiin Arpadin 40. syntymäpäivän kunniaksi. Tien varteen pysäköityjen autojen määrstä päätellen paikalla oli jo paljon väkeä. Greg pysäköi yhdelle viimeisistä vapaista paikoista ja lähti sitten Karinen kanssa kävelemään kohti raollaan olevaa modernia porttia, jonka metallinen pinta erottui selvästi ympäröivästä kasvillisuudesta.

Arpad ja Greg olivat tutustuneet toisiinsa paikallisessa jalkapalloseurassa, jossa heidän samanikäiset poikansa pelasivat. Isät toimivat seurassa vapaaehtoisina ja vastasivat kentän reunalla pidettävästä kanttiinista, jonka avulla seuran kassaan saatiin ottelupäivinä lisää rahaa. He olivat ystäväystyneet nopeasti.

Karine ei puolestaan tuntenut Brauneja lainkaan. Häntä jännitti. Hän tunsu uudessa tilanteessa helposti olonsa epä-mukavaksi. Keventääkseen mieltään hän puhui paljon:

– Kiva, että he kutsuivat meidät.

Greg nyökkäsi.

– Kuinka paljon vieraita he oikein ovat kutsuneet? Karine kysyi.

- En tiedä.
 - Eikö Arpad kertonut sinulle?
 - Ei.
 - Kymmenisen ihmistä vai kolmisenkymmentä? Mihin tässä oikein pitäisi varautua?
 - En tiedä, en minä ole juhlista vastuussa.
 - No, olisihan Arpad voinut ohimennen mainita asiasta.
 - Ei maininnut.
 - Mistä te siellä seuran kanttiinissa oikein puhutte?
- Greg kohautti harteitaan.
- Lapsista, elämästä, kaikesta tavallisesta... Emme todellakaan hänen syntymäpäiväjuhliensa yksityiskohdista.
 - No, on joka tapauksessa kivaa, että he kutsuivat meidät, Karine sanoi päättääkseen keskustelun, joka ei tuntunut joltavan mihinkään.

Greg ja Karine jatkoivat matkaa hiljaisuuden vallitessa. Heidän välillään olikin viime aikoina ollut hiljaista. Karinen mielestä muutto Colognyyn vuosi sitten ei ollut tehnyt heille hyvää. Aiemmin he olivat asuneet vuokralla kerrostaloasunnossa Eaux-Vivesin kaupunginosassa Geneven keskustassa. Heidän kotikatunsa oli ollut vilkas, kaupat olivat lähellä ja Genevenjärvi oli vain kivenheiton päässä. He olivat viihtyneet asunnossaan, vaikka se olikin ollut hiukan ahdas nelihenkiselle perheelle. Vuokra oli ollut edullinen. Mutta sitten Greg oli saanut isoäidiltään pienen perinnön ja alkanut puhua kuin pikkuporvari. Raha täytyi sijoittaa, mieluiten kiinteistöön, koska se oli turvallisempaa kuin pörssisijoittaminen. Pankit olivat valmiita lainaamaan heille 80 prosenttia asunnon ostohinnasta ja asuntolainojen korot olivat ennätysellisen alhaalla. Niinpä Greg oli alkanut tutkia asuntoilmoituksia ja törmännyt Colognyn uudisrakennusprojektiin: kauniita pieniä rivitaloja, jotka saattoi ostaa rakennusvaiheessa. Kuvat

näyttivät kyllä upeilta. Oma koti ja pieni piha. Rauhallista maalaiselämää vain muutaman minuutin ajomatkan päässä kaupungista. Greg sanoi, ettei sijoittamisessa ollut riskejä, sillä asuntojen hinnat olivat nousseet viimeisten vuosikymmenten aikana jatkuvasti. Niinpä he päättivät ostaa talon. Kaikki sujui nopeasti. Pankki lupasi heille lainaa, ja he allekirjoittivat kauppakirjan notaarin toimistossa. Ja vuosi siten he muuttivat tyylikkääseen Colognyn kuntaan. Karine alkoi kuitenkin pian muuton jälkeen tuntea olonsa epämuakavaksi uudella asuinalueella. Ensinnäkin talo oli pienempi kuin hän oli kuvitellut; pohjapiirustuksen ja todellisuuden välillä tuntui olevan suuri ero. Paikka tuntui ahtaalta, vaikka talo oli selvästi suurempi kuin heidän edellinen asuntonsa. Lopulta Karine kuitenkin ymmärsi, että tukala olo johtui ennen kaikkea uudesta ympäristöstä. Suurin osa ylellisen asuinalueen asukkaista oli taloudellisesti ja sosiaalisesti erittäin menestyneitä: he olivat asianajajia, pankkiireja, kirurgeja, liikemiehiä ja suuryritysten johtajia. Asukkaiden autot ja huvilat kertoivat menestyksestä. Karine mietti jatkuvasti, mitä Greg ja hän oikeastaan tekivät hienostoalueella, hänhän oli pelkkä muotiliikkeen myyjä ja Greg yksinkertainen virkamies. Tunne korostui entisestään, kun Karine ymmärsi, että keskiluokkaisille suunnattua asuinaluetta, jolla Karine perheineen asui, pidettiin miljonäärien kiinteistöjen keskellä häiritseväenä. Hän sai kauhukseen kuulla, että kunnan muut asukkaat kutsuivat rivitaloaluetta ”Syläksi” ja että kunnanvaltuusto oli jopa kutsunut koolle ylimääräisen kokouksen, jossa oli yksimielisesti päätetty, ettei muita samankaltaisia rakennusprojekteja enää hyväksyttäisi kunnan alueelle.

Joka aamu vietyään lapset kouluun Karine hyppäsi bussiin A, joka vei hänet Geneven maaseudulta kaupungin keskusta. Bussi ajoi Karinen ja Gregin entisen asuinalueen

Eaux-Vivesin läpi. Karine katseli aluetta hiukan haikeana. Hän jäi bussista Riven liikenneympyrän kohdalla ja käveli Rue du Rhône'n varrella sijaitsevaan muotiliikkeeseen. Väki-joukon keskellä hän tunsu olonsa rauhalliseksi.

Viimein Greg ja Karine astuivat portista sisään ja näkivät huvilaa ympäröivän tontin. Pihakiveyksen reunalla häämötti lasiovinen autotalli, jonka sisältä erottui kaksi Porschea. Autotallin takana oli moderni lasiseinäinen talo.

– No, he eivät taida pahemmin nuukailla! Karine huu-dahti. – Mitä he tekivätään työkseseen?

– Arpad työskentelee pankissa, Sophie on asianajaja.

Greg ja Karine asettuivat oven eteen ja Greg soitti ovi-kelloa. Lasiseinän läpi he näkivät juhlien olevan jo täydessä vauhdissa. Elegantit nelikymppiset vieraat tanssahtelivat kevyesti viimeisimmän hittimusiikin tahdissa samppanja-lasit kädessään. Karine katsoi peilikuvaansa ikkunan pin-nasta: hän oli tyylikäs ja valinnut asunsa hyvällä maulla kuten aina. Silti hän ei ollut mielestään tarpeeksi hyvä tällai-siin juhliin. Mutta viime aikoina oikein mikään ei tuntunut sujuvan. Karine oli 42-vuotias, ja nuoruus tuntui olevan jo takanapäin. Peilikuva muistutti häntä siitä joka aamu.

Talon ovi avautui, ja sen takana seisova näyttävä pari teki sekä Gregiin että Karineen valtavan vaikutuksen. Sophie ja Arpad. He edustivat kaikkea sitä, mitä Karine ja Greg eivät enää olleet: he näyttivät rakastuneilta, hymyileväsiltä ja illoi-silta seisoessaan kädet toistensa ympärillä. He olivat parival-jakko. Hyvä tiimi.

Arpad oli komea ja tyylikäs ja silti rento. Hänellä oli yllään täydellisesti leikatut italialaiset housut ja häikäisevän valkoi-nen paita, jonka ylänapit oli jätetty auki niin että alta näkyi vilauus lihaksikkaasta ylävartalosta.

Sophiella taas oli yllään upea, lyhyt musta mekko. Se oli uskomattoman seksikäs: se korosti hänen kiinteitä rintojaan ja paljasti kauniit sääret, jotka näyttivät Saint Laurentin korkokenkien ansiosta entistäkin pidemmiltä.

Sophien ja Arpadin näkeminen tuona iltana vaikutti Gregiin ja Karineen kuin salamanisku.

Karine ja Greg toivotettiin halauksin ja poskisuudelmin lämpimästi tervetulleeksi. Sitten heidät ohjattiin peremmälle ja esiteltiin muille vieraille. Arpad tarjosi heille samppanjaa, ja Sophie tarttui Karinea kädestä ja esitteli hänet ystävättärilleen. Karine tunsu olonsa huojentuneeksi ja yhtäkkiä täysin mukavaksi, ja hän joi samppanjalasinsa kerralla tyhjäksi. Sophie täytti lasin heti uudestaan. He skolasivat yhdessä.

Karine lumoutui pariskunnasta. Vain hetkeä aiemmin hän oli oven edessä ollut valmis tuomitsemaan Arpadin ja Sophien etukäteen talon, autojen ja koko heidän elämäntyyliänsä vuoksi. Ensivaikutelma oli johtanut hänet harhaan. Karine oli kuvitellut, että Sophie ja Arpad olisivat ylimielisiä, epäkohteliaita ja epämiellyttäviä. Mutta he olivatkin kaikkea muuta. He suorastaan säteilivät poikkeuksellista lämpöä ja lempeyttä. Tuona iltana Karine oli ensimmäistä kertaa Colognyyn muuton jälkeen todella onnellinen. Hän tanssi, piti hauskaa ja tunsu olonsa kauniiksi. Hän tunsu kuuluvansa joukkoon. Koko illan hän piti itsestään jälleen.

Mutta todellisuudessa kohtaaminen oli yhteentörmäys. Kolari. Onnettomuus, jonka laajuutta kukaan ei vielä tajunnut. Paitsi Greg, syystäkin. Astuttuaan sisään hän ei saanut enää katsettaan irti Sophiasta. Hänen ruumiinsa oli täynnä sähköä. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Greg näki Sophien, mutta tällä kertaa hän näki tämän täysin uudessa valossa. Jalkapallokentän laidalla tai kylän leipomossa Greg

ei ollut huomannut Sophien kauneutta ja tästä huokuvaa eläimellistä vetovoimaa.

Sillä aikaa, kun Karine nautti illasta ja joi samppanjalasilisen toisensa perään, Greg tarkkaili koko illan Sophieta täysin selvin päin. Hän piti Sophiessa kaikesta: hänen tavastaan puhua, hymyillä ja tanssia, tavasta, jolla hän kosketti keskustelukumppaninsa olkapäätä. Puolenyön aikaan, kun tuli aika leikata kakku, Greg näki, miten Sophie katsoi Arpadia. Greg olisi halunnut olla Arpad. Sophie halasi Arpadia, suuteli häntä pitkään ja auttoi leikkaamaan ensimmäisen palan kakusta. Sitten Sophie ojensi hänelle kaikkien edessä lahjapaketin. Arpad vaikutti hämmästyneeltä, mutta yllättyi vielä enemmän nähdessään, että paketissa oli Rolex-kotelo. Hän avasi kotelon ja nosti esiin kultaisen kellon. Sophie kiinnitti kellon miehensä ranteeseen, ja Arpad katseli kelloa ihmeissään. Sitten hän kuiskasi jotakin Sophien korvaan ja suuteli vaimoaan uudestaan. Heidän välillään oli kadehdittavan hieno yhteys.

Yhden aikaan yöllä juhlatunnelma oli huipussaan, mutta Greg ei enää nähnyt Sophieta vierasjoukon keskellä. Hän lähti heti etsimään Sophieta ja löysi tämän keittiöstä nos-telemasta laseja tiskikoneeseen. Greg halusi auttaa, mutta pudotti vahingossa lasin lattialle, ja se särkyi. Greg kiiruhti keräämään sirpaleita lattialta, ja kun Sophie kyyristyi hänen viereensä, hänen mekkonsa helma nousi paljastaen reiden pantteritatuoinnin. Greg lumoutui täysin. Ei, itse asiassa se oli vielä pahempaa: hän rakastui.

– Olen todella pahoillani. Halusin auttaa ja tämä on tulos...

– Ei hätää, Sophie vakuutti hymyillen.

*

Nyt kuukausi syntymäpäiväjuhlien jälkeen Greg oli suihkussa ja ajatteli sitä, mitä Sophie oli sanonut: että hätää ei ollut. Mutta se ei ollut totta, sillä Greg oli pulassa. Juhlien jälkeisenä päivänä Greg oli käynyt kävelyllä kultaisennoutajansa Sandyn kanssa ja oli huomannut, että Braunien huvilalle pääsi helposti metsän kautta. Metsästä oli esteetön näkymä lasitalon sisään. Greg ei ollut voinut vastustaa kiussausta, vaan oli alkanut tarkkailla olohuoneessa olevaa Braunin perhettä. Seuraavana aamuna hän oli palannut paikalle aikaisin aamulla ollessaan jälleen lenkillä koiransa kanssa. Hän oli nähnyt Sophien ikkunassa. Sen jälkeen Greg oli tullut paikalle joka aamu.

Suihkun jälkeen Greg pukeutui ja meni alakertaan keittiöön. Lapset olivat heränneet ja söivät aamupalaa. Greg suukotti heitä, istuutui pöydän ääreen ja yritti jälleen, kuten joka aamu viimeisen kuukauden ajan, uskotella itselleen, että kaikki järjestyisi kyllä ja että hänen paikkansa oli täällä oman perheen kanssa.

Mutta tarkalleen kahdenkymmenen päivän kuluttua hänen elämänsä mullistuisi täysin.

Juonikas ryöstö, uhkaava vainoaja
ja korea elämä, joka ei ole sitä miltä
se näyttää. Mestarillinen yhdistelmä
koukuttavaa mysteeriä ja psykologista
trilleriä on Dickeriä vimmaisimmillaan.

”Juonen vauhdikkuudessa ja koukuttavuudessa
Joël Dicker on aivan omassa luokassaan.”

TÉLÉRAMA

”Dicker näyttää jälleen mestarilliset tarinan-
kerrontakykynsä: hän rakentaa jännitettä
ja johdattaa lukijaa harhaan aina
loppuratkaisuun saakka.”

FNAC

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6628-2

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA

PÄÄLLYKSEN KUVA: KORISBO / ISTOCK